

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.522 van 19 november 2003
in de zaak A.125.611/XIV-11.343.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaten J. DURNEZ & E. GOFFIN,
 kantoor houdende te 3050 OUD-HEVERLEE,
 Waversebaan 134A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 augustus 1972 en van Nepalese nationaliteit, op 19 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 oktober 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. VERBIEST die, loco Advocaten J. DURNEZ & E. GOFFIN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 5 september 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 18 oktober 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 juli 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bharatpur, Chitwan. U zou gehuwd zijn met XXX. U zou een hotel uitbaten in Narayangath. Sinds 2056 (Nepalese kalender, k.o.m. 1999/2000 Gregoriaanse kalender) zou u sympathisant zijn van Maobadi. U zou de partij financiële steun hebben gegeven en leden gratis onderdak en maaltijden hebben aangeboden. Uw echtgenote zou eveneens sympathisant zijn en propaganda hebben gemaakt bij de dorpelingen als voorzitter van een NGO voor vrouwen. Op 24/8/2057 (9/12/2000) zou uw echtgenote zijn gearresteerd tijdens een vergadering van de vrouwenvereniging. Ze zou drie weken zijn vastgehouden. U zou op 24/12/2057 (6/4/2001) zijn gearresteerd nadat de politie enkele leden van Maobadi had aangetroffen in uw hotel. Na tien dagen zou u zijn vrijgelaten. Sinds 1/2/2058 (14/5/2001) zou uw echtgenote zijn ondergedoken omdat ze

werd gezocht door de politie omwille van haar deelname aan een fakkeltocht. Op 22/2/2058 (4/6/2001) zou de politie opnieuw leden van Maobadi in uw hotel hebben aangetroffen. Deze keer zouden ze ook wapens hebben gevonden. Ook één van uw werknemers zou zijn gearresteerd. U zou op dat moment niet in het hotel zijn geweest en zo zijn kunnen ontsnappen aan de politie. Hierop zou u met uw echtgenote en jongste dochter naar Jutepani zijn vertrokken. Enkele dagen later zouden jullie naar familie in Kawle zijn gegaan. Van daar zouden jullie op 15/3/2058 (29/6/2001) naar India zijn vertrokken. Op 5 september 2001 zouden jullie in België zijn aangekomen en diezelfde dag hebben jullie hier asiel aangevraagd.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De door u aangehaalde problemen zijn onvoldoende ernstig om gewag te maken van persoonlijke en systematische vervolging door de Nepalese autoriteiten. U verklaart enkel sympathisant te zijn van Maobadi. U zou geen activiteiten hebben gehad behalve het geven van financiële steun en het geven van onderdak en maaltijden (gehoorverslag Commissariaat-generaal (CG) p.3). U zou slechts één maal zijn gearresteerd. Na tien dagen zou u, na tussenkomst van uw oom en de dorpsvoorzitter zijn vrijgelaten. Er zou geen gerechtelijke procedure tegen u zijn opgestart (gehoorverslag CG p.6-7). Het feit dat u zonder rechtsgevolgen bent vrijgelaten wijst er niet op dat u door de Nepalese autoriteiten als een potentieel gevaar wordt beschouwd.

Rekening houdend met uw profiel (louter sympathisant en afkomstig uit een niet-conflictueus gebied) en gezien het feit dat u enkel problemen met de lokale autoriteiten zou hebben gekend, maakt u niet aannemelijk waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven zonder risico op vervolging door de Nepalese overheid. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat sympathisanten van 'Maobadi' geen vrees moeten koesteren voor vervolging op nationaal niveau en dat ze zich in een ander district of in de grote steden van Nepal kunnen vestigen (zie Missierapport Nepal dd. maart 2002 (Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiger van CEDOCA, documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), p. 19-20, 22, 25-28, 34 + Actualisatie Missierapport Nepal dd. 7/6/02, nota CEDOCA, p.2-4). Wat het arrestatiebevel betreft dat tegen u zou uitgevaardigd zijn, dient te worden opgemerkt dat u dit enkel vernomen heeft via derden (uw broer), en u er niet in slaagt om dit document ter staving van uw asielaanvraag voor te leggen. Daarenboven repte u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling met uw verklaringen in dringend beroep, met geen woord over dit arrestatiebevel. Aangezien het hier gaat om een belangrijke aanwijzing van uw vervolging, en u reeds in Nepal op de hoogte was van dit arrestatiebevel, is een dergelijke omissie onbegrijpelijk.

Tot slot is het document dat u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, nl. een kopie van uw identiteitskaart, niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie van het dossier wijzig
(...).".

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 7, eerste lid, 3/, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat in de bestreden beslissing de door verzoeker aangereikte elementen onvoldoende worden weerlegd; dat verzoeker aanvoert dat deze elementen, zijnde de willekeurige arrestatie van zijn echtgenote, verzoekers eigen arrestatie en het opnieuw aantreffen van wapens en Maobadi-leden in zijn hotel, afdoende zwaarwichtig zijn en wijzen op een gegronde vrees voor vervolging; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielaanvraag niet kon verwerpen in het stadium van het onderzoek naar de ontvankelijkheid zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken; dat verzoeker tevens aanvoert dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rapporten, die evenwel niet aan verzoeker werden ter kennis gebracht en die onverenigbaar zijn met de documentatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt; dat hij ten slotte aanvoert dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing niet kon steunen op algemene beschouwingen, vermits dit in strijd is met de vereiste van een persoonlijke en individuele behandeling van verzoekers asielaanvraag;

Overwegende dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat bepaalde overwegingen en appreciaties van de bestreden beslissing te verregaand zijn en het niveau van de ontvankelijkheid overschrijden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft om na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling, rekening houdend met alle relevante gegevens van de zaak; dat de Commissaris-generaal, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal ook in de ontvankelijkheidsfase over een bepaalde appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of de kandidaat-vluchteling gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal in casu heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, omdat de door hem aangehaalde problemen niet voldoende ernstig zijn om gewag te maken van een persoonlijke en systematische vervolging door de Nepalese autoriteiten; dat de Commissaris-generaal overweegt dat verzoeker verklaarde enkel een sympathisant van de Maobadi te zijn en binnen deze beweging geen activiteiten had, behalve het geven van financiële steun, onderdak en maaltijden en dat verzoeker slechts éénmaal werd opgepakt en na tien dagen zonder verdere rechtsgevolgen werd vrijgelaten, zodat niets erop wijst dat hij door de Nepalese autoriteiten als een potentieel gevaar wordt beschouwd; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet buiten zijn regio van herkomst zou kunnen vestigen zonder risico voor vervolging door de Nepalese autoriteiten, gelet op zijn laag politiek profiel en gezien het feit dat hij afkomstig is uit een niet-conflictueus gebied, en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat sympathisanten van Maobadi niet moeten vrezen voor vervolging op nationaal niveau en zich in een ander district of in de grote steden van Nepal kunnen vestigen; dat de Commissaris-generaal ten slotte overweegt dat verzoeker het tegen hem uitgevaardigde arrestatiebevel niet voorlegt en er geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, aangezien het om een belangrijke aanwijzing van vervolging gaat; dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd is om na te gaan of de Commissaris-generaal bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat verzoeker geen van de in de bestreden beslissing weerhouden motieven in concreto weerlegt; dat hij zich beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven, doch niet aantoont dat de Commissaris-generaal op grond van verzoekers opeenvolgende verklaringen een manifeste beoordelingsfout heeft begaan; dat

de informatie waaraan de Commissaris-generaal refereert, zich in het administratief dossier bevindt en door verzoeker op elk ogenblik kan worden geraadpleegd; dat verzoeker ten onrechte aanvoert “dat noch de motivering, noch de abstracte verwijzing (naar voormelde informatie) toelaten om de concrete redenen te kennen die de keuze van de overheid hebben bepaald”, vermits de verwijzing naar deze informatie in de bestreden beslissing slechts een bijkomend en geen determinerend motief uitmaakt; dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie, die hij voor het eerst aan de Raad van State voorlegt en waarop de Commissaris-generaal derhalve geen acht heeft kunnen slaan en die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft, geenszins aantoonst dat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseert en die steunt op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, onjuist zou zijn; dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij vervolging dient te vrezen, gelet op zijn laag politiek profiel en op het feit dat zijn problemen zich beperkten tot de lokale overheden; dat uit de motieven van de bestreden beslissing ten slotte blijkt dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker individueel heeft onderzocht, rekening houdend met alle relevante gegevens van het administratief dossier;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in haar motieven, die, in hun geheel genomen, terzake dienend, pertinent en draagkrachtig zijn; dat verzoeker niet aantoonst waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in redelijkheid en zonder schending van de door hem ingeroepen bepalingen, kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag, vermits verzoeker niet aantoonst dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de Commissaris-generaal derhalve in casu op goede gronden heeft overwogen dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op het relaas van verzoeker; dat verzoeker ten slotte niet aantoonst hoe de bestreden beslissing artikel 7, eerste lid, 3/, van de Vreemdelingenwet schendt; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, omdat “de situatie van de Maobadi aldaar algemeen aanvaard en gekend wordt (is) als zijnde een vervolging”; dat volgens verzoeker het uiten van welbepaalde sympathieën resulteert in arrestaties en daden van vervolging, zodat wel degelijk sprake is van persoonsgerichte vervolging;

Overwegende dat uit de analyse van het eerste middel afdoende blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een vrees voor vervolging te hebben en dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is; dat verzoeker derhalve geen aanspraak maakt op de hoedanigheid van vluchteling en zich bijgevolg niet kan beroepen op de schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, omdat een terugleiding van verzoeker naar Nepal “een onmiskenbare vernederende en folterende behandeling toelaat en zelfs inhoudt” en dit zijn doodsvonnissen zal betekenen;

Overwegende dat uit de analyse van het eerste en het tweede middel blijkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt; dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard, dat hij niet aantoont dat deze beslissing manifest onjuist is, en dat hij evenmin bewijst op welke wijze de artikelen 3 en 6 van het EVRM zouden zijn geschonden; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.